

ERICA JAMES

De kleine dingen

De Fontein

1

DOKTER CHLOE HENNESSEY had sinds lang de kunst onder de knie om een volkomen neutrale uitdrukking op haar gezicht te bewaren.

‘Hoeveel groter wil je ze eigenlijk, Chelsea?’ vroeg ze.

Chelsea Savage bracht haar handen voor haar borst – die ongeveer dezelfde omvang leek te hebben als die van Chloe – maar voor het meisje haar mond kon openen, sprak haar moeder: ‘Ze wil een cupmaat 75E.’ Mevrouw Savage, een gezette vrouw van halverwege de veertig, gekleed in een wijde bloes, werkte parttime achter de bar van de Fox and Feathers en stond bekend om haar vermogen potentiële barruzies in de kiem te smoren. Ze stond er ook om bekend dat ze zelf vroeger enkele ruzies was begonnen en haar naam meer dan eer aandeed. Niet voor niets werd ze in de praktijk de pitbull genoemd.

‘En welke maat heb je nu, Chelsea?’ vroeg Chloe aan haar patiënte. Ze gaf de schuld van het toenemende aantal vrouwen en jonge meisjes die een borstvergroting wilden, aan al die metamorfoseprogramma’s op de televisie. Je kon die tegenwoordig niet aanzetten of je zag wel de een of andere zielige vrouw wier lichaam in een zogenaamd betere vorm werd geflanst.

‘Ze heeft nu 75A,’ antwoordde mevrouw Savage ongevraagd. ‘En ze wordt er depressief door. Af en toe is ze onuitstaanbaar, neem dat maar van mij aan. Altijd thuis rondhangen met een gezicht als een oorwurm.’

Chloe bleef opzettelijk naar het zestienjarige meisje voor zich kijken. Ze was wel knap, op een middelmatige, onopvallende manier, maar zoals bij veel tienermeisjes was haar gezicht onhandig en te sterk opgemaakt. ‘Ben je depressief, Chelsea?’ vroeg ze indringend.

Chelsea verschoof haar kauwgom van de ene kant van haar mond naar de andere en knikte, terwijl ze met een grote oorring speelde. ‘Af en toe, ja.’

Ja, dacht Chloe. Laat mij een tiener zien die dat niet is.

‘De kwestie is,’ kwam mevrouw Savage weer tussenbeide, ‘dat ze ze groter moet laten maken als ze model wil worden.’

Sinds Chelsea vorig jaar tot meikoningin van Eastbury was gekroond en door het dorp werd gereden in een kanariegele Smart met open dak, had mevrouw Savage tegen iedereen die het maar wilde horen, lopen opscheppen dat dit nog maar het begin was. Haar dochter zou beroemd worden; ze zou op de voorkant van elk tijdschrift en elk roddelblad staan dat je maar kon bedenken.

‘Als ik me niet vergis, mevrouw Savage,’ zei Chloe geduldig, ‘hebben de meeste mannequins geen E-cup. Integendeel zelfs.’

‘Ik heb het niet over die idioten met maat nul, die geen eten binnen kunnen houden,’ zei de vrouw. ‘Chelsea wordt een glamour-model.’ Ze draaide zich om naar haar dochter en glimlachte trots naar haar. ‘Zo is het toch, schat?’

Weer knikte Chelsea en friemelde ze aan haar ooring. ‘Wat denkt u, dokter? Kan ik geopereerd worden? Gratis?’

‘Zo eenvoudig is het niet, Chelsea. Je bent namelijk pas zestien en we moeten beslissen of je echt...’

De pitbull hief een zwaar beringde hand op en ontblootte haar tanden. ‘Ho! Klaar, uit. Ik ga hier niet zitten luisteren naar zoetsappig terugkrabbelen.’

‘Mevrouw Savage, ik probeerde alleen maar...’

‘Nee, luister nu maar eens naar mij, dokter. Ik ken mijn rechten. En die van Chelsea. Als ze niet gelukkig is met haar lichaam en het haar geestelijke problemen geeft, dan heeft ze recht op implantaten via het ziekenfonds. Geef ons de formulieren of wat we ook nodig hebben om de bal aan het rollen te brengen voor de verwijzing, en dan gaan we. Over tien minuten hebben we een afspraak in een zonnestudio. En ik wil u niet beledigen, maar als ik het mag zeggen, kunt u zelf ook wel implantaten gebruiken. Met een stel mooie tietes hoeft u misschien niet zoveel nachten in uw eentje door te brengen.’

Fijn, dacht Chloe. Na al die jaren studie, ploeteren en slapeloze nachten word je verbaal in elkaar geslagen en vertellen ze je hoe je je werk moet doen.

Nu het middagspreekuur voorbij was en ze maar een paar minuten te laat was voor haar huisbezoeken, glipte Chloe ongemerkt weg naar het parkeerterrein aan de achterkant van het gebouw, voor de praktijkmanager haar in de kraag kon grijpen. Het was Chloe's eerste dag terug na een week skiën in Oostenrijk, maar ze twijfelde er niet aan of Karen vond wel iets om over te zeuren. Meestal over haar tijden. Ze werd vaak gewaarschuwd dat ze veel te veel tijd aan haar patiënten besteedde. De andere artsen konden zich aan hun schema houden, waarom zij dan niet?

Ze wilde graag denken dat het kwam doordat ze een individualist was, die op de wereld was gezet om te verrassen en te frustreren, maar eigenlijk kwam het doordat ze gewoon ouderwets grondig was en graag veel tijd doorbracht met haar patiënten. Ze had er een hekel aan om oudere en verlegen patiënten van streek te maken door hen onbeleefd tot haast te dwingen. Er waren echter uitzonderingen. Sommigen verwaarden vriendelijkheid en begrip met medelijden, en zij hadden een veel krachtiger aanpak nodig.

Met haar zevenendertig jaar was Chloe de jongste arts in de praktijk van Eastbury, en misschien, zoals de andere artsen vaak plagend zeiden, nog steeds de meest idealistische. In de afgelopen tien jaar was de praktijk in grootte verdubbeld doordat het dorp was gegroeid, omdat het binnen pendelafstand van Manchester lag. Boerenland dat al generaties in handen van families uit Cheshire was geweest, was verkocht om plaats te maken voor woningen, variërend van huisjes voor starters tot luxe huizen met vijf slaapkamers met sauna's en vloerverwarming. De nieuwste rage voor die dure woningen was een jacuzzi in de tuin.

Chloe had zolang ze zich kon herinneren dokter willen worden. Waarschijnlijk omdat haar vader arts was geweest en ze hem de knapste en dapperste man had gevonden die er bestond. Maar als je zes jaar bent denk je dat iedereen een genie is als die je kan genezen van oorpijn, en je moest wel heel moedig zijn als je naar een dode kon kijken zonder te gillen of in tranen uit te barsten. Nu wist ze natuurlijk wel beter: het was allemaal schone schijn.

Haar eerste huisbezoek was op nog geen vijf minuten rijden, Chapel Hill op en dan naar Lark Lane. Ron Tuttle woonde in een van de oorspronkelijke zandstenen landarbeidershuisjes. In Lark

Lane had al meer dan honderdzeventig jaar een Tuttle gewoond. Maar dat zou niet lang meer duren, tenzij Ron, de laatste van de lijn Tuttles, beter voor zichzelf ging zorgen.

Ze parkeerde op de weg voor het huisje en liep met haar tas in de hand het korte pad op waar aan weerskanten narcissen bloeiden; ze waren sterk en duurzaam en ze leken wel op wacht te staan. Ze gaf een harde slag met de deurklopper en nam haar resoluutste houding aan. Anders zou het als betutteling worden beschouwd en Ron een reden geven om haar met zijn wandelstok te bedreigen.

Minuten gingen voorbij, en ze nam het risico om nog eens met de klopper op de deur te slaan. 'Ik heb je de eerste keer al gehoord!' werd binnen nijdig geschreeuwd, en de deur werd van het slot gehaald en geopend. 'Wie denk je wel dat ik ben, Roger Bannister of zo?'

'Roger wie?'

'De eerste man die in minder dan vier minuten een mijl rende. Weet je dan helemaal niets, mens?'

'Ik weet een heleboel. Kan ik binnenkomen, of moet ik je prostaat hier op de drempel onderzoeken?'

'Je bent de bastaard van moeder Teresa!' schreeuwde hij.

'Dat is al beter dan twee weken geleden, toen ik de bastaard van Harold Shipman was. Je moet ophouden met die lieve woordjes van je, anders gaan de mensen nog roddelen.'

Er blonk iets van een glimlach in de ogen van de oude man, en zwaar leunend op zijn wandelstok ging hij opzij om haar binnen te laten. Het viel haar op dat hij zoals gewoonlijk een poging had gedaan om zich op te doffen voor haar huisbezoek. Ze zag ook dat de kraag van zijn overhemd iets lossier om zijn hals zat, een teken dat hij nog steeds afviel. Hij deed de deur achter haar dicht en zei: 'Met je vader heb ik nooit problemen gehad. Hij gaf me nooit een grote mond. Hoe gaat het met hem?'

'Aan het genieten met mijn moeder. Ze zijn bijna nooit thuis tegenwoordig. Als ik langsga of opbel staan ze steeds op het punt om ergens naartoe te gaan. Net een stel kleine kinderen.'

'Wat had je dan gewild? Dat ze thuis gaan zitten wachten tot ze doodgaan? Doe de dokter mijn groeten als je hem weer ziet. Een kop thee voor we aan de slag gaan?'

‘Misschien een andere keer, maar bedankt voor het aanbod.’

Ron Tuttle snoof minachtend. ‘Je vader had altijd wel tijd voor een kop thee.’

Toen ze klaar was met haar laatste huisbezoek besloot Chloe een uurtje naar huis te gaan voordat ze aan het avondspreekuur begon. Enkele patiënten die ze deze middag had bezocht, waren bejaard, en ze hadden hoofdzakelijk vol heimwee gesproken over die aardige dokter Hennessey senior. Chloe vond het niet erg om te aanvaarden dat aan haar vader moeilijk te tippen viel of dat ze altijd met hem zou worden vergeleken. Of dat sommige mensen haar niet serieus namen omdat ze zich haar herinnerden als kind toen ze op haar fiets met haar broer Nick door het dorp scheurde. Dat interesseerde haar niet, omdat de meerderheid van haar patiënten nieuwkomers waren die haar vader nooit hadden ontmoet of haar hadden gekend toen ze klein was. Ze werd ook aangemoedigd door haar vaders eigen verklaringen. Deze zelfde patiënten die nu beweerden dat hij geen kwaad kon doen, hadden ooit voortdurend geklaagd dat hij niets meer was dan een mooi pratende parvenu die niet eens het verschil kende tussen een eeltknobbel en een botfractuur.

Pap was vijf jaar geleden met pensioen gegaan nadat hij een praktijk had gehad sinds hij zo oud was als Chloe nu. In die tijd gold het woord van de huisarts als het woord van God. Wat was het nu anders, nu de Savages van deze wereld hun rechten konden eisen en konden voorschrijven hoe ze behandeld wilden worden. Chloe was nooit van plan geweest om terug te verhuizen naar Newbury, maar ze was ook nooit van plan geweest om bijna haar leven te verliezen en de man met wie ze dacht te trouwen.

Toen dat was gebeurd en haar leven overhoop lag, had de aantrekkingskracht van haar kinderjaren hét antwoord op haar crisis geleverd, en als door een wonder was alles op zijn plaats gevallen. In de praktijk van Eastbury was een nieuwe huisarts nodig en Pocket House, een hoekhuis met uitzicht op het dorpsplantsoen, kwam op de markt. Het lag op een steenworp afstand van haar ouders en haar beste vrienden, Dan en Sally. Gelukkig had niemand het gewaagd om de woorden ‘zo heeft het moeten zijn’ te uiten; an-

ders was Chloe misschien in de verleiding gekomen om hun een dodelijke injectie te geven. Tegen Pasen van 2005, bijna vier maanden nadat ze een van de ergste natuurrampen van de wereld had overleefd, was ze van Nottingham teruggegaan naar Cheshire en had haar leven weer wat normaal gekregen. Net als het leven van Dan en Sally, want ook zij waren, op vakantie met Chloe en Paul, betrokken geraakt bij de ramp die voor altijd bekend zou zijn als de tsunami op tweede kerstdag.

Ze deed haar auto op slot en liep naar de achterkant van het huisje. Het was een mooie middag in maart, en het was duidelijk te voelen dat de lente in aantocht was. Haar kleine maar dierbare tuin krioelde van nieuw leven. De magnoliaboom, de forsythiastruiken en de camelia's baadden in de namiddagzon tegen de stenen muur van de garage, en stonden in volle bloei. Net als de narcissen en hyacinten die haar moeder de afgelopen herfst had helpen planten. In het weekend was de klok weer een uur vooruitgegaan en tot Chloe's grote vreugde waren de dagen langer en lichter. Dit was haar favoriete tijd van het jaar, als tegen alle verwachtingen in er altijd hoop gloorde.

Ze ging naar binnen en liep naar de serre die ze tegen de keuken had laten aanbouwen. Daardoor was de ruimte heel mooi geopend en had ze nu een lichte en grote woonruimte met niet alleen uitzicht op de achtertuin, maar ook op het plantsoen aan de voorkant. Het was haar favoriete kamer geworden door de houtkachel die ze in de haard had laten zetten, die de vorige bewoners hadden dichtgetimmerd.

Met nog maar vijftien minuten te gaan voor ze terug moest zijn op het werk, maakte ze een kop koffie en keek naar de berichten op haar antwoordapparaat. De eerste boodschap was van haar broer, die zich verontschuldigde omdat haar skihandschoenen per ongeluk in zijn koffer terecht waren gekomen, en hij zou ze opsturen.

De volgende boodschap was van haar moeder, die hoopte dat ze een leuke vakantie had gehad met Nick en zijn vrienden, en die haar eraan herinnerde dat pap vrijdag jarig was. 'Hij wil per se de nieuwe recepten uitproberen die hij tijdens dat kookweekend heeft geleerd, dus wees gewaarschuwd. Tot vrijdag om acht uur.'

De derde boodschap was van haar vader. ‘Ik wil alleen even zeggen dat ik op bevel van je moeder zaterdag haar geliefde risotto met schelpdieren moet koken. Tot dan, om zeven uur.’

Haar ouders blonken uit in het geven van verkeerde informatie. Ze deden het zonder enige moeite en met grote gevolgen. De een wist bijna nooit wat de ander van plan was.

De vierde boodschap was van...

Chloe zette haar koffiekopje neer en deinsde terug van het apparaat alsof het op het punt stond te ontploffen. Ze voelde haar ingewanden tekeergaan toen ze die stem, zijn stem hoorde. Vroeger zou dat door verlangen naar hem zijn gekomen. Nu niet.

‘Hallo, Chloe, met Paul. Ja, ik weet dat dit waarschijnlijk wel de laatste stem ter wereld is die je verwachtte te horen. Wat ik wilde zeggen...’ Er klonk een ritselend geluid en het schrapen van een keel. ‘Jezus, ik wist niet dat dit zo moeilijk zou zijn; wat ik wil zeggen is... ik...’ Weer keelgeschraap. ‘Is er misschien een kans dat we kunnen praten? Waar en wanneer het jou uitkomt. Dat mag je helemaal zelf uitmaken. Je kunt me bereiken op mijn mobiele telefoon. Het nummer is...’

Maar Paul – Die vent! Die adder onder het gras! – zoals haar moeder hem had genoemd, had zo lang over zijn boodschap gedaan dat de tijd voor zijn boodschap voorbij was. Hij had ook niet teruggebeld om het nummer door te geven. Waarschijnlijk had hij aangenomen dat ze zijn boodschap in zijn geheel had gekregen.

En dat was ook gebeurd, luid en duidelijk, precies drie weken nadat ze waren teruggevoegen naar Nottingham na die rampzalige vakantie op Phuket. Toen ze in de ziektewet zat met haar been in het gips, een gebroken sleutelbeen en talloze snijwonden en blauwe plekken, had hij aangekondigd dat hij niet meer van haar hield. ‘Toen we de tsunami overleefd hadden, drong tot me door dat we maar één kans krijgen in het leven,’ had hij gezegd. Vervolgens kwam hij met alle mogelijke clichés over dat er geen generale repetitie was, dat dit leven het enige was dat je werd geboden, en dat je een kans op geluk met beide handen moest aangrijpen. Hij had zelfs gezegd dat ze hem op een dag dankbaar zou zijn dat hij de moed had om bij haar weg te gaan.

Het bleek dat hij al wie weet hoelang een verhouding had, en doordat hij aan de dood was ontsnapt, had hij een besluit kunnen nemen met wie hij verder wilde. Vanaf toen werd Paul Stratton, ooit de aanstaande schoonzoon van Jennifer en Graham Hennessey, ‘Die vent! Die adder onder het gras!’

Nu, drie jaar en acht maanden later, wilde hij met haar iets gaan drinken en praten.

Dacht hij echt dat ze zou instemmen?

2

HET WAS DE avond om haren te wassen in Corner Cottage.

Dan en zijn zoon Marcus hadden er een hekel aan. Marcus vond het vreselijk om schuim in zijn ogen te krijgen en Dan vond het vreselijk om zijn zoon te zien huilen. Terwijl Dan over de rand van het bad leunde met een plastic kan in de vorm van een kikker in zijn linkerhand en het hoofd van zijn zoontje tegen zijn rechterhand, zei hij zoals altijd: 'Ik beloof dat ik je niet loslaat. Doe je ogen dicht en je hoofd achterover. Klaar?'

Marcus kneep zijn ogen dicht, huiverde en zette zich schrap. 'Koud!' gilde hij toen het water over zijn babyzachte haar golfde en het schuim wegspoelde. 'Koud, koud, KOUD!'

'Dat komt omdat we er zo lang over hebben gedaan. Sorry.'

'Meneer Piep, meneer Piep!'

Dan pakte het washandje – dat meneer Piep heette omdat het ooit een piepend geluid had gemaakt toen hij het uitkneep – en gaf het aan Marcus, die zijn ogen ermee bedekte. Dan vulde de kan opnieuw en spoelde het laatste schuim weg.

'Klaar, vriend,' zei Dan terwijl hij salueerde. 'Weer een gevaarlijke missie volbracht. Morgen vliegen we steuntroepen in en dan doen we een aanval op je teennagels. Dat is gevaarlijk werk, maar we vormen een prima team en we kunnen het makkelijk aan.'

Marcus keek twijfelend naar zijn tenen terwijl zijn haar nat en glanzend tegen zijn hoofd plakte, waardoor hij een vreemd wijs en edel uiterlijk kreeg. Toen glimlachte hij en gaf het washandje aan Dan. 'Laat hem piepen.'

Dan gehoorzaamde met plezier en opperde toen dat het tijd was om de stop eruit te trekken. Marcus krabbelde overeind. Sinds hij de fout had gemaakt om op het afvoerputje te gaan zitten en het leek of hij door dat kleine donkere gat werd meegezogen, bleef hij nooit treuzelen zodra het water gorgelend begon weg te lopen.

In Dans geheugen waren bepaalde geuren opgeslagen die hem zo scherp en duidelijk bijstonden als foto's in een fotoalbum. De geur van pijptabak deed hem denken aan toen hij nog klein was en vol verwondering toekeek terwijl de tuinman van zijn ouders met een zakmes een stuk hout bewerkte, dat als door een wonder veranderde in een dier dat Dan had uitgekozen. De dennengeur van een luchtverfrisser bracht hem terug naar zijn eerste auto, een tweedehands Ford Escort, en Camilla Dawson-Bradley. Met zomervakantie thuis en een week nadat hij zijn rijexamen had gehaald, had hij de moed verzameld om Camilla mee uit te vragen. Ze was twee jaar ouder dan hij en het opwindendste meisje van het dorp in de Cotswolds, waar hij was opgegroeid. De hele middag had hij de auto van binnen en van buiten schoongemaakt, en vervolgens had hij zo'n luchtverfrisser in de vorm van een dennenappel aan de achteruitkijkspiegel gehangen. Hij had Camilla mee naar de film genomen en daarna waren ze naar een afgelegen plek gereden om te doen wat hij al sinds het begin van de vakantie van plan was.

Een andere geur die fijne herinneringen bracht, was de geur van anijszaad. Het deed hem denken aan ouzo en Sally, aan het exacte moment tijdens een zwoele zomeravond op het terras van een visrestaurant in Paxos, waar hij haar ten huwelijk had gevraagd. Op van de zenuwen – hij wist werkelijk niet hoe Sally zou reageren – had hij gezegd dat hij van haar hield en de rest van zijn leven met haar wilde doorbrengen. Vervolgens had hij haar een ring gegeven en gevraagd of ze met hem wilde trouwen. Terwijl ze amper een blik op de ring wierp, had ze haar arm uitgestrekt over de tafel, een koele hand op die van hem gelegd, hem met haar lichtgrijze ogen aangekeken en ja gezegd. Toen de andere gasten, meest plaatselijke inwoners, beseften dat er iets gedenkwaardigs was gebeurd, ging de eigenaar van het restaurant langs de tafels en vulde ieders glazen bij opdat op het gelukkige paar geproost kon worden. Toen was het dansen begonnen en kwamen ze pas tegen vier uur in de ochtend terug bij hun vakantiehuis.

Maar de geur en de aanraking van zijn pas gewassen, in pyjama gestoken zoon ontroerde Dan het meest. Dan moest hij altijd denken aan de keer dat hij Marcus voor het eerst in zijn armen had gehouden, en dat zijn hele wezen een ingrijpende verandering had

ondergaan. Het leek alsof hij voorheen alleen maar wat had aan-gerotzood in zijn leven, Maar opeens had hij een hoofdrol gekregen met een heel nieuw en beangstigend script dat hij moest leren. Zelfs nu, als hij terugdacht aan de dag waarop hij op de stoel naast Sally's ziekenhuisbed zat met Marcus vredig liggend in zijn armen terwijl zijn verformfaaide gezichtje naar de wereld tuurde, herinnerde Dan zich hoe gelukkig hij zich had gevoeld. Een geluk dat hij nooit eerder had ervaren. En ja, hij was helemaal van slag geweest en hij had gehuild. Dat had hij kunnen wijten aan opluchting en uitputting – tenslotte had Sally zesendertig uur zware weeën achter de rug – maar het was veel meer dan dat. Hij was overweldigd door het wonder van de geboorte van zijn kind.

Zo voelde hij zich nog steeds. En vooral als het bedtijd was voor zijn zoon.

Marcus, nu tweeënhalft, was dol op bedtijd. Hij had een ritueel: eerst zette hij zijn hele leger van knuffels tegen de muur langs de rand van zijn bed, maar aan weerskanten van zichzelf hield hij ruimte voor zijn speciale knuffels, Rory Beer en Rumpus Rode Beer, en dan ging hij rechtop zitten met zijn armen om de twee grote beren terwijl hij gretig wachtte tot Dan hem ging voorlezen.

Toen ze zich deze avond voorbereidden op de verrukkingen van de altijd hongerige Rupsje Nooitgenoeg, dacht Dan aan Sally. Het was kwart voor zeven en ze zou waarschijnlijk pas over een uur thuiskomen. Ze werkte te hard. Toch kon hij dat nooit tegen haar zeggen. Niet nu hij beseftte dat hij in het voordeel was en zich er af en toe schuldig over voelde.

Als iemand hem tijdens die volmaakte avond in Paxos had gezegd dat Sally uiteindelijk de kostwinner van het gezin zou worden en hij huisman, zou hij die persoon hebben uitgelachen. Zijn carrière opzijzetten? Hoe kon je het verzinnen? Nee, daar peinsde hij niet over! En toch was hij nu een goddelijke huisman, zoals Chloe hem noemde, die niets leuker vond dan stempels snijden in een aardappel en daarmee verftekeningen maken, pizza's bakken, naar de eendenvijver wandelen en over het algemeen plezier hebben. Hij had nog geen dag spijt gehad dat hij zijn carrière opzij had gezet. Zijn vroegere collega's hadden gewed dat hij binnen zes maanden terug zou zijn. Die weddenschap hadden ze verloren. Zijn nieuwe

leven was ontegenzegglijk beter dan veeleisende cliënten te woord staan en onuitstaanbare hogergeplaatste partners van een groot accountantsbedrijf. Met Marcus viel er elke dag wel weer iets nieuws te genieten. Er waren mijlpalen zoals de eerste tand die doorkwam, een eerste stapje dat werd genomen, een eerste woordje dat werd gezegd, of gewoon plezier toen Marcus een amusante en obsessieve voorkeur kreeg voor augurken en die bij het ontbijt, tussen de middag en bij het avondeten wilde hebben.

Natuurlijk kon Dan Sally niet onder de neus wrijven hoe hij genoot, net zoals hij ook andere dingen niet aan haar kon toegeven. Hij zou nooit aan Sally kunnen uitleggen hoe kwetsbaar hij zich voelde door het vaderschap. Het was een grote schok voor hem geweest om te beseffen dat zoiets puurs en eenvoudig als zijn liefde voor Marcus, plus de aangeboren behoefte om hem tegen de wereld te beschermen, ervoor zorgde dat hij een makkelijk doelwit was voor angst. Door de tsunami had hij beseft hoe vergankelijk het leven was, en nu als vader was dat besef vlijmscherp geworden.

Maar daar zei hij niets over tegen Sally. En ook niet dat hij af en toe midden in de nacht nog wakker werd met een bonzend hart en zich angstaanjagend bewust van de gebeurtenissen op de tweede kerstdag van iets meer dan drie jaar geleden. De nachtmerrie was onlangs echter veranderd. Heel lang had het dezelfde droom geëken, een kristalheldere herhaling van wat er was gebeurd: de ontzagwekkende, niet tegen te houden kracht van het water, het oorverdovende gebulder ervan, het gegil, en zijn falen. Maar nu had de droom een nieuwe en veel ergere wending gekregen. Een wending waardoor hij buiten adem uit bed strompelde en de deur van de kamer van zijn zoon opende om te kijken of alles in orde was. De vorige nacht had hij zichzelf extra moeten overtuigen dat alles goed was met Marcus, en hij had op de vloer geknield en geluisterd naar zijn gestadige ademhaling om zijn eigen angst te bedwingen. Twee uur later was hij verstijfd en koud wakker geworden en was hij teruggeslopen naar zijn eigen bed, terwijl hij zich nogal dwaas voelde. Sally had zich even bewogen toen hij naast haar in bed glipte, maar hoe aanlokkelijk het ook was, hij had niet egoïstisch zijn armen om haar heen geslagen om zich aan haar te warmen en zich gerustgesteld te voelen. Hij was in het donker aan zijn kant van het

bed blijven liggen terwijl hij zich heel alleen en nutteloos voelde. Stel dat hij nooit die nachtmerrie zou kwijtraken en het schuldgevoel dat ermee gepaard ging? Destijds werd hij een held genoemd omdat hij het leven van een vijfjarig meisje had gered, maar haar broertje dan, het jongetje dat hij niet had kunnen redden?

‘Papa nu lezen.’

‘Sorry,’ zei Dan terwijl hij zich vermande. ‘Ik was even heel ver weg in mijn gedachten.’

Marcus raakte glimlachend het boek op zijn schoot aan. Het was een glimlach die een grote tederheid in Dan wist op te roepen. Die alles goed leek te maken. Hij klampte zich eraan vast.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd
Verborgen talent
Oude vriendschap
Zussen voor altijd
Italiaans voor beginners
Schaduwleven
De kleine dingen
Een nieuw begin
Beloofd is beloofd
Kind van haar vader
Een huis vol vrienden
De zomer aan het meer
De bloemenjaren
De thuiskomst
Een onverwachte wending
Zomerliefde
Het grote huis
Zwaluwzomer
Brieven van vroeger
Moeders en dochters

Achtste druk april 2023

Oorspronkelijke titel: *It's the Little Things*

First published in 2008 by Orion Books, an imprint of The Orion Publishing Group Ltd

Copyright © 2008 by Erica James

The moral right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2009, 2023 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Milly Clifford

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagillustratie: © Shutterstock

Opmaak binnenwerk: V3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 6828 4

ISBN e-book 978 90 325 1444 0

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.